

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
TAMARY ČAPETA
přednesené dne 6. října 2022¹

Věc C-268/21

Norra Stockholm Bygg AB
proti
Per Nycander AB,
za účasti:
Entral AB

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Högsta domstolen (Nejvyšší soud, Švédsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (EU) 2016/679 – Ochrana osobních údajů – Článek 6 odst. 3 a 4 – Zpracování osobních údajů – Článek 23 odst. 1 písm. f) – Ochrana nezávislosti soudnictví a soudních řízení – Žádost žalovaného v občanskoprávním řízení, aby žalobci bylo uloženo předložení informací o odpracovaných hodinách jeho zaměstnanců“

I. Úvod

1. „Vaše soukromí je pro nás důležité. Používáme cookies za účelem zlepšení uživatelského prostředí. Zkontrolujte prosím předvolby ochrany osobních údajů. Přijmout vše/Nastavení. Podívejte se na naše zásady ochrany osobních údajů a zásady používání souborů cookie“².
2. Při návštěvě jakékoli internetové stránky se objeví zpráva podobného druhu.
3. To je výsledkem obecného nařízení o ochraně osobních údajů (dále jen „GDPR“)³, které se stalo hlavním nástrojem ochrany osobních údajů v Evropské unii.
4. Uplatní se GDPR také před vnitrostátními soudy? Konkrétně řečeno, vztahuje se GDPR na povinnosti zpřístupnění údajů v občanskoprávním řízení před vnitrostátním soudem? Pokud ano, jaké povinnosti z toho pro tyto soudy vyplývají? To jsou otázky, které má Soudní dvůr v projednávané věci objasnit.

¹ – Původní jazyk: angličtina.

² – Tato konkrétní zpráva se objevuje na adrese <https://eulawlive.com/>.

³ – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1).

II. Skutkový stav v původním řízení a předběžné otázky

5. Tyto otázky vyvstaly v řízení před předkládajícím soudem, Högsta domstolen (Nejvyšší soud, Švédsko). Skutkový stav této věci lze shrnout následovně. Společnost Norra Stockholm Bygg AB (dále jen „Fastec“), navrhovatelka v původním řízení, prováděla pro společnost Per Nycander AB (dále jen „Nycander“), odpůrkyni v původním řízení, výstavbu kancelářské budovy. Osoby, které na základě uvedené smlouvy prováděly práce, zaznamenávaly svou přítomnost do elektronické evidence zaměstnanců pro daňové účely. Evidenci zaměstnanců poskytla společnost Entral AB jednající jménem společnosti Fastec.

6. Původní řízení začalo sporem o odměnu za provedenou práci. Společnost Nycander zpochybnila požadavek společnosti Fastec na zaplacení částky (ve výši něco málo přes 2 000 000 švédských korun (SEK), přibližně 190 133 eur), přičemž tvrdila, že doba, po kterou společnost Fastec prováděla práce, byla kratší než doba, za niž společnost Fastec požaduje zaplatit.

7. K prokázání této skutečnosti společnost Nycander požádala společnost Entral o předložení evidence zaměstnanců, kterou vedla jménem společnosti Fastec. Fastec s touto žádostí nesouhlasí a tvrdí, že by takové zpřístupnění bylo v rozporu s GDPR, jelikož požadované údaje byly shromážděny pro jiný účel a nemohou sloužit jako důkaz ve věci v původním řízení.

8. Tingsrätt (soud prvního stupně, Švédsko) nařídil společnosti Entral předložit tuto evidenci a toto rozhodnutí bylo potvrzeno v odvolacím řízení Svea hovrätt (odvolací soud Svea, Stockholm, Švédsko).

9. Společnost Fastec se proti rozhodnutí Svea hovrätt (odvolací soud Svea, Stockholm) odvolala k Högsta domstolen (Nejvyšší soud) a požádala uvedený soud, aby žádost společnosti Nycander o zpřístupnění údajů zamítl, nebo podpůrně aby nařídil, že má být předložena anonymizovaná verze evidence. V rámci uvedeného řízení předložil Högsta domstolen (Nejvyšší soud) Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce s následujícími otázkami:

„1) Stanoví čl. 6 odst. 3 a 4 GDPR požadavek týkající se povinností zpřístupnit údaje rovněž ve vztahu k vnitrostátní procesní právní úpravě?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku, je třeba podle GDPR při rozhodování o zpřístupnění údajů, které zahrnuje zpracování osobních údajů, zohlednit rovněž zájmy subjektů údajů? Stanoví za takových okolností unijní právo nějaké podrobné požadavky na to, jak by toto rozhodnutí mělo být učiněno?“

10. V průběhu řízení byla Soudnímu dvoru předložena písemná vyjádření společnosti Fastec, české, polské a švédské vlády, jakož i Evropské komise. Dne 27. června 2022 se konalo jednání, na němž společnost Nycander, polská a švédská vláda, jakož i Komise přednesly ústní argumenty.

III. Právní rámec

A. Právo Evropské unie

11. Článek 5 GDPR stanoví zásady, které musí každé zpracování osobních údajů splňovat:

„1. Osobní údaje musí být:

- a) ve vztahu k subjektu údajů zpracovávány korektně a zákonným a transparentním způsobem (‚zákonnost, korektnost a transparentnost‘);
- b) shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný; další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se podle čl. 89 odst. 1 nepovažuje za neslučitelné s původními účely (‚účelové omezení‘);
- c) přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány (‚minimalizace údajů‘);
- d) přesné a v případě potřeby aktualizované; musí být přijata veškerá rozumná opatření, aby osobní údaje, které jsou nepřesné s přihlédnutím k účelům, pro které se zpracovávají, byly bezodkladně vymazány nebo opraveny (‚přesnost‘);
- e) uloženy ve formě umožňující identifikaci subjektů údajů po dobu ne delší, než je nezbytné pro účely, pro které jsou zpracovávány; osobní údaje lze uložit po delší dobu, pokud se zpracovávají výhradně pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely podle čl. 89 odst. 1, a to za předpokladu provedení příslušných technických a organizačních opatření požadovaných tímto nařízením s cílem zaručit práva a svobody subjektu údajů (‚omezení uložení‘);
- f) zpracovávány způsobem, který zajistí náležitě zabezpečení osobních údajů, včetně jejich ochrany pomocí vhodných technických nebo organizačních opatření před neoprávněným či protiprávním zpracováním a před náhodnou ztrátou, zničením nebo poškozením (‚integrita a důvěrnost‘);

2. Správce odpovídá za dodržení odstavce 1 a musí být schopen toto dodržení souladu doložit (‚odpovědnost‘).“

12. Článek 6 GDPR, nadepsaný „Zákonnost zpracování“, v odstavcích 1, 3 a 4 stanoví:

„1. Zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:

[...]

c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;

[...]

e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;

[...]

3. Základ pro zpracování podle odst. 1 písm. c) a e) musí být stanoven:

a) právem Unie nebo

b) právem členského státu, které se na správce vztahuje.

Účel zpracování musí vycházet z tohoto právního základu, nebo pokud jde o zpracování uvedené v odst. 1 písm. e), musí být toto zpracování nutné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu či při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce. Tento právní základ může obsahovat konkrétní ustanovení pro přizpůsobení uplatňování pravidel tohoto nařízení, včetně obecných podmínek, kterými se řídí zákonnost zpracování správcem, typu osobních údajů, jež mají být zpracovány, dotčených subjektů údajů, subjektů, kterým lze osobní údaje poskytnout, a účelu tohoto poskytování, účelového omezení, doby uložení a jednotlivých operací zpracování a postupů zpracování, jakož i dalších opatření k zajištění zákonného a spravedlivého zpracování, jako jsou opatření pro jiné zvláštní situace, při nichž dochází ke zpracování, než stanoví kapitola IX. Právo Unie nebo členského státu musí splňovat cíl veřejného zájmu a musí být přiměřené sledovanému legitimnímu cíli.

4. Pokud zpracování pro jiný účel, než pro který byly osobní údaje shromážděny, není založeno na souhlasu subjektu údajů nebo na právu Unie či členského státu, který v demokratické společnosti představuje nutné a přiměřené opatření k zajištění cílů uvedených v čl. 23 odst. 1, zohlední správce v zájmu zjištění toho, zda je zpracování pro jiný účel slučitelné s účely, pro něž byly osobní údaje původně shromážděny, mimo jiné:

a) jakoukoli vazbu mezi účely, kvůli nimž byly osobní údaje shromážděny, a účely zamýšleného dalšího zpracování;

b) okolnosti, za nichž byly osobní údaje shromážděny, zejména pokud jde o vztah mezi subjekty údajů a správcem;

c) povahu osobních údajů, zejména zda jsou zpracovávány zvláštní kategorie osobních údajů podle článku 9 nebo osobní údaje týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů podle článku 10;

d) možné důsledky zamýšleného dalšího zpracování pro subjekty údajů;

e) existenci vhodných záruk, mezi něž může patřit šifrování nebo pseudonymizace.“

13. Článek 23 odst. 1 GDPR dále upravuje omezení práv a povinností podle GDPR:

„1. Právo Unie nebo členského státu, které se na správce nebo zpracovatele vztahuje, může prostřednictvím legislativního opatření omezit rozsah povinností a práv uvedených v člancích 12 až 22 a v článku 34, jakož i v článku 5, v rozsahu, v jakém ustanovení tohoto článku odpovídají

právům a povinnostem stanoveným v člancích 12 až 22, jestliže takové omezení respektuje podstatu základních práv a svobod a představuje nezbytné a přiměřené opatření v demokratické společnosti s cílem zajistit:

[...]

f) ochranu nezávislosti soudnictví a soudních řízení;

[...]“

B. Švédské právo

14. Ustanovení § 2 prvního pododstavce kapitoly 38 rättegångsbalken (občanský soudní řád; dále jen „RB“) stanoví, že každá osoba, která má u sebe písemný dokument, o němž lze předpokládat, že má důkazní hodnotu, je povinna tento dokument předložit. Druhý pododstavec téhož ustanovení stanoví výjimky z této povinnosti, které se vztahují mimo jiné na právníky, lékaře, psychology, kněze a další úředníky, kterým byly svěřeny informace v rámci výkonu jejich profese nebo obdobné činnosti. Ustanovení § 4 kapitoly 38 RB pak přiznává soudu pravomoc nařídit zpřístupnění písemného dokumentu jako důkazu.

15. Podle předkládajícího soudu musí soud při zvažování, zda má být určité osobě uložena povinnost předložit určitý dokument, vyvážit důležitost důkazu a zájem protistrany na neposkytnutí těchto informací. Jak však předkládající soud vysvětluje, netýká se to zohlednění soukromé povahy zpřístupňovaných informací.

IV. Analýza

A. Úvod

16. GDPR je hlavním unijním aktem, který upravuje ochranu fyzických osob, pokud jde o zpracování jejich osobních údajů. Na rozdíl od své předchůdkyně, směrnice 95/46/ES⁴, bylo GDPR přijato na základě článku 16 SFEU⁵. Tento právní základ zmocnil unijního normotvůrce chránit základní právo na ochranu osobních údajů stanovené v čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“)⁶.

⁴ – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355). Směrnice 95/46 byla přijata na právním základě vnitřního trhu. Pro úvodní analýzu změn zavedených nařízením GDPR viz Van Alsenoy, B., „Liability under EU Data Protection Law. From Directive 95/46 to the General Data Protection Regulation“, *Journal of Intellectual Property, Information Technology and Electronic Commerce Law*, sv. 7, 2016, 271-288.

⁵ – Navzdory rozdílnému právnímu základu je pro pochopení nařízení GDPR relevantní judikatura vykládající směrnici 95/46. V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 17. června 2021, M. I. C. M. (C-597/19, EU:C:2021:492, bod 107). V případě potřeby budu tedy odkazovat na judikaturu Soudního dvora týkající se směrnice 95/46. Stejně tak v rozsahu, v němž stanoví řešení podobná omezením práva na ochranu údajů, budu odkazovat rovněž na judikaturu Soudního dvora týkající se směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58 ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. 2002, L 201, s. 37; Zvl. vyd. 13/29, s. 514). Soudní dvůr měl za to, že výklad omezení práv vyplývajících ze směrnice 2002/58 se použije obdobně i pro výklad GDPR. V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 209 až 211).

⁶ – Viz bod 1 odůvodnění GDPR.

17. Při zpracování osobních údajů ukládá GDPR odpovědnost za dodržování tohoto nařízení „správci údajů“⁷. Ve všech případech zpracování osobních údajů je proto důležité určit, kdo je správcem údajů.

18. Podle čl. 4 odst. 7 GDPR je správcem údajů fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů.

19. V projednávané věci došlo ke dvěma samostatným případům zpracování osobních údajů. První zpracování se týká elektronické evidence zaměstnanců vedené společností Entral jednající jménem společnosti Fastec, která má podle švédského práva povinnost shromažďovat údaje o odpracovaných hodinách pro daňové účely. V tomto kontextu je Fastec správcem a Entral zpracovatelem⁸.

20. Není sporu o tom, že toto první zpracování bylo v souladu s GDPR. Konkrétně čl. 6 odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení umožňuje zpracování osobních údajů, které je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce, v tomto případě společnost Fastec, vztahuje⁹. Pokud by toto první zpracování bylo podle GDPR shledáno nezákonným, bylo by v důsledku toho nezákonné i další zpracování těchto údajů¹⁰.

21. V projednávané věci je však předmětem zájmu druhé (další) zpracování stejných údajů, které byly původně shromážděny pro daňové účely. Novým účelem je zpřístupnění evidence zaměstnanců společností Entral jako důkazu v občanskoprávním řízení mezi společnostmi Fastec a Nycander. Předložení takové evidence za účelem jejího použití v občanskoprávním řízení by totiž nutně znamenalo zpracování osobních údajů.

22. Při tomto druhém zpracování se role podle GDPR oproti prvnímu zpracování mění. Nejdůležitější je, že vnitrostátní soud tím, že společnosti Entral nařídil předložení evidence zaměstnanců („příkaz ke zpřístupnění“), se stal subjektem, který určuje účely a prostředky druhého zpracování údajů¹¹. Uvedený soud se tedy stává správcem údajů¹².

23. V rámci tohoto druhého zpracování by společnost Fastec mohla být považována za správce, nebo za subjekt, který plní jinou úlohu: nyní je příjemcem údajů, stejně jako společnost Nycander¹³. I kdyby však společnost Fastec zůstala správcem společně s vnitrostátním

⁷ – Viz čl. 5 odst. 2 GDPR.

⁸ – Článek 4 bod 8 GDPR definuje zpracovatele jako: „fyzickou nebo právnickou osobu, orgán veřejné moci, agenturu nebo jiný subjekt, který zpracovává osobní údaje pro správce“.

⁹ – Podle čl. 6 odst. 3 GDPR platí, že pokud je zpracování prováděno za účelem splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje, musí být takový základ stanoven právem Evropské unie nebo právem členského státu, který splňuje cíl veřejného zájmu a je přiměřený sledovanému legitimnímu cíli. Dodržování vnitrostátních daňových předpisů bylo považováno za legitimní účel v rozsudku ze dne 16. ledna 2019, Deutsche Post (C-496/17, EU:C:2019:26, body 60 až 63).

¹⁰ – Obdobně viz rozsudek ze dne 2. března 2021, Prokuratuur (Podmínky přístupu k údajům o elektronické komunikaci) (C-746/18, EU:C:2021:152, bod 44).

¹¹ – Určení účelu a prostředků zpracování osobních údajů je ústřední činností, která určuje, kdo je správcem. Viz rozsudek ze dne 10. července 2018, Jehovaha todistajat (C-25/17, EU:C:2018:551, bod 68). Viz rovněž Bygrave, L. A. a Tossoni, L., „Article 4(7). Controller“ v Kuner, C., Bygrave, L. A., Docksey, C. a Drechsler, L. (eds), *The EU General Data Protection Regulation (GDPR): A Commentary*, OUP, Oxford, 2021, s. 150.

¹² – Při jednání se polská a švédská vláda, jakož i Komise shodly, že tato úloha nyní přísluší vnitrostátnímu soudu. Společnost Nycander tvrdila, že společnost Fastec je i v rámci druhého zpracování jediným správcem údajů, zatímco vnitrostátní soud je zprostředkovatelem. Je třeba uvést, že výraz „zprostředkovatel“ není nikde v GDPR používán.

¹³ – V článku 4 odst. 9 nařízení GDPR jsou příjemci definováni jako fyzické nebo právnické osoby, orgány veřejné moci, agentury nebo jiné subjekty, kterým jsou osobní údaje poskytnuty, ať už se jedná o třetí stranu, či nikoli. Společnosti Fastec i Nycander se jako účastníci občanskoprávního řízení stávají příjemci údajů zpracovávaných na základě příkazu ke zpřístupnění uvedeného soudu. Komise při jednání trvala na tom, že společnost Fastec je i nadále správcem, nikoliv že se stala příjemcem.

soudem¹⁴, nemělo by to vliv na povinnosti vnitrostátního soudu jako správce¹⁵. Konečně, úloha společnosti Entral se nemění. Zůstává zpracovatelem a nadále zpracovává tytéž osobní údaje, nyní však jménem nového správce, vnitrostátního soudu.

24. Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda se vnitrostátní soud skutečně může stát správcem podle GDPR a zda v takovém případě toto nařízení klade požadavky týkající se pravomocí a povinností soudů v občanském soudním řízení ve vztahu k vnitrostátní procesní právní úpravě. Pokud se GDPR použije a správcem je vnitrostátní soud, předkládající soud se ve své druhé předběžné otázce táže, jak má takový soud rozhodnout o zpřístupnění osobních údajů, mají-li být použity jako důkaz v občanskoprávním řízení.

25. K zodpovězení otázek předkládajícího soudu budu postupovat následovně. Nejprve vysvětlím, proč se domnívám, že se GDPR vztahuje na občanskoprávní řízení před soudy členských států, a jak to ovlivňuje stávající procesní právní úpravu členských států (část B). Následně se budu zabývat metodikou, kterou by měly vnitrostátní soudy jako správci údajů použít ke splnění požadavků GDPR (část C).

B. GDPR se vztahuje na občanskoprávní řízení před vnitrostátními soudy a doplňuje procesní pravidla členských států

26. Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda se GDPR vztahuje na občanskoprávní řízení a jaký vliv má na příslušná procesní pravidla. Konkrétně se táže, zda se dotýká těch vnitrostátních pravidel, která upravují pravomoci a povinnosti soudů při nařizování zpřístupnění listinných důkazů. Na tuto otázku odpovím ve třech krocích.

1. GDPR nevylučuje činnosti vnitrostátních soudů v rámci občanskoprávních řízení

27. Věcná působnost GDPR je vymezena v jeho čl. 2 odst. 1 a vychází spíše z funkčního než institucionálního přístupu. Použitelnost GDPR vyvolává spíše *co* (zpracování osobních údajů), než *kdo*¹⁶.

28. Případy vyloučené z působnosti GDPR, vyjmenované v jeho čl. 2 odst. 2, mají rovněž funkční povahu. Vzhledem k tomu, že představují výjimku z použití GDPR, Soudní dvůr rozhodl, že musí být vykládány restriktivně¹⁷.

¹⁴ – Článek 26 odst. 1 GDPR stanoví: „Pokud účely a prostředky zpracování stanoví společně dva nebo více správců, jsou společnými správci. Společní správci mezi sebou transparentním ujednáním vymezí své podíly na odpovědnosti za plnění povinností podle tohoto nařízení, zejména pokud jde o výkon práv subjektu údajů, a své povinnosti poskytovat informace uvedené v člancích 13 a 14, pokud tuto odpovědnost správci nestanoví právo Unie nebo členského státu, které se na správce vztahuje. V ujednání může být určeno kontaktní místo pro subjekty údajů.“ Viz rovněž rozsudek ze dne 29. července 2019, Fashion ID (C-40/17, EU:C:2019:629, bod 67).

¹⁵ – Soudní dvůr vysvětlil, že pojem „správce“ je široký a v různých fázích zpracování mohou být zapojeny různé subjekty. Rozsudek ze dne 29. července 2019, Fashion ID (C-40/17, EU:C:2019:629, bod 70).

¹⁶ – Subjekt je relevantní pouze výjimečně. Například podle čl. 2 odst. 3 GDPR se GDPR nevztahuje na orgány, instituce a jiné subjekty EU. Na tyto subjekty se však vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102).

¹⁷ – Rozsudek ze dne 9. července 2020, Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535, bod 68).

29. Činnost orgánů veřejné moci tedy není vyloučena z působnosti GDPR jako takového, nýbrž pouze ve vztahu k činnostem vyjmenovaným v čl. 2 odst. 2 GDPR¹⁸. V tomto ohledu uvedené ustanovení nevylučuje z věcné působnosti GDPR soudní činnosti v občanskoprávních řízeních.

30. Závěr, že se GDPR vztahuje na soudní činnost, potvrzuje bod 20 odůvodnění GDPR¹⁹, který uvádí, že se tento akt vztahuje na činnost soudů a dalších justičních orgánů²⁰.

31. Vyloučení pravomoci dozorových úřadů nad soudy, které jednají v rámci svých soudních pravomocí, uvedené v čl. 55 odst. 3 GDPR, nemá na výše uvedený závěr vliv. Podle mého názoru toto ustanovení naopak potvrzuje, že na soudy jednající v rámci svých soudních pravomocí se vztahují povinnosti podle GDPR. Uvedené ustanovení chrání jejich nezávislost a nestrannost tím, že zakazuje dozorovému úřadu dohled nad jejich operacemi zpracování.

32. Projednávaná věc se týká zpracování osobních údajů, které spadají do věcné působnosti GDPR. Vytvoření a vedení elektronické evidence zaměstnanců se týká zpracování osobních údajů²¹. Stejně tak nařízení zpřístupnění těchto osobních údajů v rámci občanskoprávního řízení je případem zpracování těchto údajů²². Věc v původním řízení tak spadá do věcné působnosti GDPR.

33. Co to znamená pro použití takových vnitrostátních procesních předpisů, jako je RB?

2. Vnitrostátní právní úprava je podmínkou zákonnosti zpracování údajů vnitrostátními soudy

34. Právním základem pro přijetí dotčeného příkazu ke zpřístupnění je v projednávané věci RB.

35. GDPR totiž vyžaduje, aby právním základem zpracování údajů v takové věci, jako je projednávaná věc, bylo právo členského státu (nebo EU)²³.

36. Dotčené údaje, které byly v projednávané věci na základě příkazu ke zpřístupnění původně shromážděny a zpracovány pro daňové účely, mají být nyní zpracovány pro důkazní účely v soudním řízení.

¹⁸ – Článek 2 odst. 2 GDPR stanoví: „Toto nařízení se nevztahuje na zpracování osobních údajů prováděné: a) při výkonu činností, které nespádají do oblasti působnosti práva Unie; b) členskými státy při výkonu činností, které spadají do oblasti působnosti hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o EU; c) fyzickou osobou v průběhu výlučně osobních či domácích činností; d) příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, včetně ochrany před hrozbami pro veřejnou bezpečnost a jejich předcházení.“

¹⁹ – Bod 20 odůvodnění GDPR uvádí: „Toto nařízení se mimo jiné vztahuje na činnost soudů a dalších justičních orgánů, a proto by právo Unie nebo členského státu mohlo stanovit operace a postupy zpracování v souvislosti se zpracováním osobních údajů soudy a dalšími justičními orgány. Pravomoc dozorových úřadů by neměla zahrnovat zpracování osobních údajů, pokud soudy jednají v rámci svých soudních pravomocí, aby byla zajištěna nezávislost soudnictví při plnění soudních funkcí, včetně rozhodování. Dozor nad takovými operacemi zpracování by mělo být možné svěřit zvláštním subjektům v rámci justičního systému členského státu, které by zejména měly zajistit soulad s pravidly tohoto nařízení, posilovat povědomí členů justičních orgánů o jejich povinnostech podle tohoto nařízení a zabývat se stížnostmi souvisejícími s takovými operacemi zpracování.“

²⁰ – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. března 2022, Autoriteit Persoonsgegevens (C-245/20, EU:C:2022:216, body 25 a 26).

²¹ – V rozsudku ze dne 30. května 2013, Worten (C-342/12, EU:C:2013:355, bod 19) Soudní dvůr potvrdil, že konkrétní evidence pracovní doby představuje osobní údaj.

²² – Předávání dokumentů soudu v rámci občanskoprávního řízení bylo považováno za zpracování ve stanovisku generálního advokáta C. Campos Sánchez-Bordony ve věci Inspektor v. Inspektorata kam Visshia sadeben savet (Účely zpracování osobních údajů – Trestní vyšetřování) (C-180/21, EU:C:2022:406, body 82 a 83). V době zveřejnění tohoto stanoviska je uvedená věc stále projednávána Soudním dvorem.

²³ – V souvislosti se směrnicí 2002/58 Soudní dvůr konstatoval, že uvedená směrnice nevylučuje možnost, aby členské státy stanovily povinnost zpřístupnit osobní údaje v rámci občanskoprávního řízení. V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2008, Promuiscaec (C-275/06, EU:C:2008:54, bod 53). Podle mého názoru platí totéž i pro GDPR.

37. Článek 6 odst. 4 GDPR umožňuje zpracování údajů pro jiný účel, pokud je založeno na právu členských států, které v demokratické společnosti představuje nutné opatření k zajištění cílů uvedených v čl. 23 odst. 1 GDPR. Mezi těmito cíli čl. 23 odst. 1 písm. f) uvádí „ochranu nezávislosti soudnictví a soudních řízení“.

38. Všichni zúčastnění v rámci této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se shodují v tom, že čl. 23 odst. 1 písm. f) GDPR je vhodným ustanovením k odůvodnění zpracování údajů pro jiný účel na základě RB²⁴.

39. RB opravňuje vnitrostátní soudy, aby nařídily zpřístupnění dokumentů, pokud mají důkazní hodnotu v občanskoprávním řízení. Jak bylo vysvětleno, pokud dokument, který má být zpřístupněn, obsahuje osobní údaje, stává se soud, jenž takové zpřístupnění nařizuje, správcem údajů podle GDPR.

40. Jak Komise uvedla na jednání, vnitrostátní soud je běžným správcem pouze do určité míry. Vnitrostátní soudy totiž mohou zpracovávat údaje pouze v rámci výkonu své veřejné moci.

41. Pokud ke zpracování údajů dochází v rámci výkonu veřejné moci²⁵, čl. 6 odst. 3 GDPR vyžaduje, aby toto zpracování bylo založeno na právu EU nebo právu členských států.

42. Článek 6 odst. 4 GDPR (který umožňuje zpracování pro jiné účely) a čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení (umožňující zpracování údajů při výkonu veřejné moci) proto jako právní základ pro zpracování vyžadují vnitrostátní právo (nebo právo Unie)²⁶.

43. RB, který zmocňuje soud k přijetí příkazu ke zpřístupnění, je tedy nezbytnou podmínkou zákonnosti dotčeného zpracování.

3. *GDPR doplňuje vnitrostátní procesní pravidla*

44. Pokud existuje právní základ vyžadovaný GDPR a příkaz, který zahrnuje zpracování osobních údajů, je přijat v souladu s takovým právem členského státu, jsou splněny požadavky GDPR na zákonné zpracování?

45. Podle mého názoru existence právního základu ve vnitrostátním právu, ačkoli je nezbytná, nepostačuje k tomu, aby příkaz ke zpřístupnění byl v souladu s GDPR.

46. Předkládající soud vysvětlil, že podle RB se při rozhodování o zpřístupnění důkazů v zásadě nepřihlíží k soukromé povaze informací. Soudy jsou povinny zohlednit zájmy obou protistran, ale samotný zákon neuvádí, že by zájmy subjektů údajů hrály nějakou roli.

47. Je RB neslučitelný s GDPR, když výslovně neukládá soudům, které se stanou správci údajů, aby při přijímání rozhodnutí, která se mohou dotýkat osobních údajů subjektů údajů, zohlednily zájmy subjektů údajů?

²⁴ – Kromě toho Komise navrhla, že v čl. 23 odst. 1 písm. i) GDPR lze nalézt další důvod pro zpracování údajů pro jiný účel v projednávané věci („ochranu subjektu údajů nebo práv a svobod druhých“). Polská vláda připomněla čl. 23 odst. 1 písm. j) GDPR („vymáhání občanskoprávních nároků“).

²⁵ – Zpracování při výkonu veřejné moci umožňuje čl. 6 odst. 1 písm. e) GDPR.

²⁶ – Zpracování může být rovněž založeno na souhlasu subjektu údajů. Tak tomu však v projednávané věci není.

48. Podle mého názoru tomu tak není. Je třeba vzít v úvahu, že různé vnitrostátní akty, které jsou právním základem pro zpracování údajů, nebyly přijaty speciálně při provádění GDPR, ale mají své vlastní účely. GDPR je navíc přímo použitelné v právních řádech členských států a nevyžaduje implementaci. Důležité tedy je, aby v případě, kdy se setkávají vnitrostátní procesní pravidla a GDPR, prvně uvedená pravidla poskytovala prostor pro současné uplatnění GDPR.

49. Švédská vláda na jednání potvrdila, že RB nevyžaduje, ale ani nezakazuje, aby soudy zohledňovaly zájmy subjektů údajů. RB tedy nebrání přímému použití GDPR na soudní řízení, které se řídí uvedeným zákonem.

50. Vnitrostátní soudy se tedy musí řídit vnitrostátní procesní právní úpravou i GDPR, přičemž v případě, kdy procesní činnost soudů zahrnuje zpracování osobních údajů, GDPR doplňuje vnitrostátní právní úpravu.

51. Závěrem lze konstatovat, že vnitrostátní právní předpisy nemusí výslovně odkazovat na GDPR ani ukládat soudům povinnost zohlednit zájmy subjektů údajů. Stačí, že taková právní úprava umožňuje doplňkové použití GDPR. Pouze v opačném případě by byl vnitrostátní akt v rozporu s GDPR. RB však podle všeho umožňuje doplňkové použití GDPR²⁷.

52. V odpovědi na první otázku předkládajícího soudu tedy docházím k závěru, že čl. 6 odst. 3 a 4 GDPR ukládá požadavky týkající povinností zpřístupnit údaje ve vztahu k vnitrostátní procesní právní úpravě, pokud zpřístupnění znamená zpracování osobních údajů. Vnitrostátní procesní právní úprava nesmí v takovém případě bránit tomu, aby byly zohledněny zájmy subjektů údajů. Tyto zájmy budou chráněny, pokud vnitrostátní soudy budou při rozhodování o zpřístupnění listinných důkazů v konkrétním případě respektovat pravidla GDPR.

C. Povinnosti vnitrostátního soudu týkající se zájmů subjektů údajů

53. Jako subjekty podléhající GDPR musí vnitrostátní soudy jakožto správci údajů zohlednit zájmy subjektů údajů. Jak by měly být tyto zájmy zohledněny při přijímání konkrétního rozhodnutí o zpřístupnění? To je podstatou druhé otázky předkládajícího soudu.

1. Přiměřenost

54. Zájmy subjektů údajů budou chráněny, pokud bude zpracování jejich osobních údajů v souladu s články 5 a 6 GDPR²⁸. Pokud budu citovat generálního advokáta P. Pikamäea, dodržování článků 5 a 6 GDPR zajišťuje ochranu práva na soukromý a rodinný život a ochranu osobních údajů, jak jsou zaručena v tomto pořadí v člancích 7 a 8 Listiny²⁹.

²⁷ – V rámci rozdělení pravomocí mezi Soudní dvůr a soudy členských států v řízení o předběžné otázce přísluší vnitrostátnímu soudu rozhodnout, zda tomu tak skutečně je.

²⁸ – Rozsudky ze dne 16. ledna 2019, Deutsche Post (C-496/17, EU:C:2019:26, bod 57), a ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 208). Soudní dvůr již dříve konstatoval totéž ve vztahu ke směrnici 95/46. Viz například rozsudky ze dne 20. května 2003, Österreichischer Rundfunk a další (C-465/00, C-138/01 a C-139/01, EU:C:2003:294, bod 65), a ze dne 13. května 2014, Google Spain a Google (C-131/12, EU:C:2014:317, bod 71).

²⁹ – Stanovisko generálního advokáta P. Pikamäea ve věci Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (C-184/20, EU:C:2021:991, bod 36).

55. Legitimní cíle zpracování jsou vyjmenovány v článku 6 GDPR³⁰. Jak bylo vysvětleno v předchozí části tohoto stanoviska, zpracování v projednávané věci sleduje zákonný účel, a to vzhledem k tomu, že soud vykonával svou veřejnou moc, když nařídil zpřístupnění na základě vnitrostátního práva, které slouží k zajištění řádného průběhu soudního řízení. Články 6 i 5 GDPR však vyžadují nejen legitimní cíl, ale také to, aby konkrétní zpracování bylo *nezbytné* k dosažení tohoto cíle.

56. GDPR proto vyžaduje, aby soud při určování, zda je zpřístupnění osobních údajů v konkrétní situaci *nezbytné* pro důkazní účely v soudním řízení, provedl analýzu proporcionality³¹.

57. V tomto ohledu čl. 6 odst. 4 GDPR vyžaduje, aby vnitrostátní právo, na kterém je založeno zpracování pro jiný účel, představovalo *nutné a přiměřené opatření* k zajištění jednoho z cílů uvedených v čl. 23 odst. 1 GDPR, v projednávané věci ochrany nezávislosti soudců a soudních řízení. Článek 6 odst. 3 GDPR dále vyžaduje, aby zpracování při výkonu veřejné moci bylo *nutné pro výkon této veřejné moci, kterým je pověřen správce*.

58. Vnitrostátní právo, které je základem pro zpracování, může *in abstracto* splňovat požadavky čl. 6 odst. 3 a 4 GDPR. Zákonnost každého jednotlivého zpracování (včetně konkrétního soudního příkazu ke zpřístupnění) přesto závisí na konkrétním vyvážení všech dotčených zájmů, přičemž je třeba mít na paměti legitimní cíl, pro který je zpřístupnění vůbec požadováno³². Pouze tak může vnitrostátní soud rozhodnout, zda a v jakém rozsahu je zpřístupnění *nezbytné*.

59. Je tedy zřejmé, že GDPR vyžaduje analýzu proporcionality. Může GDPR dále pomoci odpovědět na otázku, jaké konkrétní kroky musí soud při takové analýze učinit?

2. Konkrétní kroky, které musí vnitrostátní soud učinit

60. Jak bylo vysvětleno, analýza proporcionality musí být provedena v každém jednotlivém případě s přihlédnutím ke všem dotčeným zájmům. V případech, jako je projednávaná věc, je třeba poměřit zájmy na zpřístupnění a zásah do práva na ochranu osobních údajů³³.

61. Zájmy na zpřístupnění odrážejí právo na účinnou soudní ochranu (článek 47 Listiny). Zájmy subjektů údajů, s nimiž je prvně uvedené právo v rozporu, odrážejí právo na soukromý a rodinný život (článek 7 Listiny) a právo na ochranu osobních údajů (článek 8 Listiny). Právě tato práva je třeba vyvážit, aby bylo možné rozhodnout, zda je zpřístupnění osobních údajů *nezbytné*.

62. V následující části uvedu určité návrhy týkající se konkrétních kroků, které lze od vnitrostátního soudu očekávat.

³⁰ – Soudní dvůr rozhodl, že seznam případů zákonného zpracování údajů uvedený v článku 6 GDPR je taxativní a omezující. Viz rozsudek ze dne 22. června 2021, Latvijas Republikas Saeima (Trestné body) (C-439/19, EU:C:2021:504, bod 99). V souvislosti se směrnicí 95/46 zaujal Soudní dvůr stejný přístup k zákonnosti zpracování v rozsudku ze dne 4. května 2017, Rīgas satiksme (C-13/16, EU:C:2017:336, bod 25), a ze dne 11. prosince 2019, Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA (C-708/18, EU:C:2019:1064, body 37 a 38).

³¹ – Viz rovněž bod 39 odůvodnění GDPR, který uvádí: „[...] Osobní údaje by měly být přiměřené, relevantní a omezené na to, co je nezbytné z hlediska účelů, pro které jsou zpracovávány. [...] Osobní údaje by měly být zpracovány pouze tehdy, nemůže-li být účelu zpracování přiměřeně dosaženo jinými prostředky.“

³² – Soudní dvůr vysvětlil, že vyvažování závisí na konkrétních okolnostech jednotlivých případů. V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 4. května 2017, Rīgas satiksme (C-13/16, EU:C:2017:336, bod 31). Viz rovněž rozsudek ze dne 19. prosince 2020, Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA (C-708/18, EU:C:2020:104, bod 32).

³³ – Viz obdobně rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert (C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 77).

63. Na úvod bych uvedla, že lze vždy předpokládat, že zájmem subjektů údajů, které nedaly souhlas se zpracováním, je omezit zpracování svých osobních údajů. To je tedy výchozí pozice pro vnitrostátní soud: odůvodnit, proč je třeba do tohoto zájmu zasáhnout.

64. Podle mého názoru lze pokyny k provedení tohoto posouzení nalézt v článku 5 nařízení GDPR, který obsahuje zásady, jež musí správce údajů při zpracování osobních údajů dodržovat.

65. V tomto ohledu má zásadní význam zásada minimalizace údajů uvedená v čl. 5 odst. 1 písm. c) GDPR. Jak uvedl Soudní dvůr³⁴, tento požadavek je vyjádřením proporcionality. Vyžaduje, aby osobní údaje byly přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány.

66. První otázka, kterou je třeba si položit, tedy zní, zda jsou údaje v evidenci zaměstnanců vedené společností Entral přiměřené. Tyto údaje budou pro účely, pro které mají být zpřístupněny, přiměřené, pokud skutečně ukazují pracovní dobu strávenou zaměstnanci společností Fastec na staveništi.

67. Druhou otázkou, kterou je třeba si položit, je, zda jsou údaje v evidenci zaměstnanců vedené společností Entral relevantní pro účel, pro který jsou požadovány. Účelem je patrně zájem společnosti Nycander prokázat své tvrzení, že zaměstnanci společnosti Fastec odpracovali méně hodin, než je uvedeno na faktuře. Za takových okolností by evidence zaměstnanců byla relevantní, pokud by skutečně mohla takové tvrzení prokázat nebo vyvrátit. Vnitrostátní soud musí posoudit jeho relevanci s ohledem na další okolnosti případu (například tvrzení společnosti Fastec, že evidence zaměstnanců obsahuje pouze část příslušné pracovní doby, přičemž ostatní doba byla strávena mimo staveniště).

68. Aby bylo možné odpovědět na třetí požadavek minimalizace údajů, musí vnitrostátní soud určit, zda jsou pro důkazní účely dostačující všechny údaje obsažené v evidenci, nebo pouze některé z nich. Pokud navíc existují jiné způsoby, kterými je možné prokázat tutéž skutečnost, vyžaduje minimalizace údajů, aby byly použity tyto jiné způsoby. Vnitrostátní soud by například mohl být nucen posoudit tvrzení společnosti Fastec, podle kterého skutečný počet odpracovaných hodin lze ověřit na základě dokumentů, jež jsou již součástí spisu předkládajícího soudu. Pokud vnitrostátní soud shledá toto tvrzení pravdivým, nemůže nařídit zpřístupnění osobních údajů v evidenci zaměstnanců.

69. Vnitrostátní soud musí určit, jaké druhy osobních údajů z evidence jsou dostatečné k prokázání nebo vyvrácení příslušných skutečností. V tomto ohledu zásada minimalizace údajů vyžaduje, aby byly zpřístupněny pouze údaje nezbytně nutné pro daný účel. Proto by mohlo být potřeba, aby společnost Entral jakožto zpracovatel upravila evidenci zaměstnanců tak, aby omezila osobní údaje na nezbytné minimum a zároveň umožnila, aby mohl být učiněn závěr o skutečně odpracovaných hodinách.

70. V tomto ohledu musí vnitrostátní soud určit, zda je nutné, aby osoby, jejichž údaje jsou v evidenci, byly identifikovatelné, aby zpřístupnění mělo důkazní hodnotu (například zda je nutné uvést jména jednotlivých pracovníků, aby je bylo možné předvolat jako svědky). V opačném případě může postačovat informace týkající se celkového počtu hodin strávených na staveništi nebo počtu osob, které tyto hodiny odpracovaly.

³⁴ – Rozsudek ze dne 22. června 2021, Latvijas Republikas Saeima (Trestné body) (C-439/19, EU:C:2021:504, bod 98).

71. V závislosti na odpovědích na výše uvedené otázky může soud rozhodnout, že požádá o zpřístupnění pseudonymizovaných nebo anonymizovaných údajů³⁵.

72. Podle bodu 26 odůvodnění GDPR se věcná působnost GDPR vztahuje na údaje, na něž byla uplatněna pseudonymizace. Je tomu tak proto, že i na základě pseudonymu je možné zjistit totožnost osoby. Opačně je tomu u anonymizovaných údajů, které nespádají do působnosti GDPR. Způsob zpřístupnění informací, jenž nakonec nařídí vnitrostátní soud, bude mít tedy vliv i na další použitelnost GDPR³⁶.

73. V konečném důsledku bude na vnitrostátním soudu, aby určil důkazní hodnotu různých verzí evidence zaměstnanců s cílem rozhodnout, jaký druh minimalizace údajů je případně nezbytný pro řádné dokončení soudního řízení, které před ním probíhá.

74. Kromě zásady minimalizace údajů stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. c) GDPR jsou pro vnitrostátní soud závazné i další zásady obsažené v článku 5 GDPR, které jsou relevantní pro způsob přijetí příkazu ke zpřístupnění.

75. Například čl. 5 odst. 1 písm. a) GDPR kromě odkazu na zásadu zákonnosti (která je dále upravena v článku 6 GDPR) zmiňuje rovněž zásadu transparentnosti. Podle mého názoru tato zásada vyžaduje, aby vnitrostátní soud jasně vysvětlil své rozhodnutí nařídít zpřístupnění osobních údajů, mimo jiné tím, že uvede, jak vyvážil různé zájmy a argumenty stran týkající se zpřístupnění.

76. Řádné odůvodnění příkazu ke zpřístupnění splňuje rovněž požadavek v čl. 5 odst. 2 GDPR, který vyžaduje, aby správce údajů byl schopen doložit dodržení souladu se zásadami uvedenými v čl. 5 odst. 1 tohoto nařízení.

77. Způsob dodržování zásad článku 5 nařízení GDPR lze vyčíst také z bodu 31 odůvodnění nařízení GDPR. Tento bod odůvodnění uvádí, že „žádost o sdělení osobních údajů zaslaná orgány veřejné moci by měla být vždy písemná a odůvodněná, měla by se týkat jednotlivého případu a neměla by se vztahovat na celou evidenci ani vést k propojení evidencí“.

78. Polská vláda vyjádřila obavu ohledně posouzení proporcionality ze strany vnitrostátního soudu: má-li vnitrostátní soud posoudit důkazní hodnotu evidence zaměstnanců nebo jiného důkazu v řízení, které před ním probíhá, nezapojuje se již příliš do toho, co by mělo zůstat úlohou účastníků řízení, totiž do snahy obhájit argument týkající se samotné důkazní hodnoty takového důkazu?

79. Podle mého názoru nevede posouzení důkazní hodnoty, které zohledňuje zájmy subjektů údajů, k většímu zásahu do věci než posouzení důkazní hodnoty jakéhokoli jiného důkazu v občanskoprávním řízení³⁷.

80. Míra zásahu vnitrostátního soudu bude záviset na zjevnosti důkazní hodnoty údajů, jejichž zpřístupnění je požadováno, za okolností konkrétního případu. To, do jaké míry může zpřístupnění zasáhnout do zájmů subjektů údajů, bude vždy záviset na konkrétním případě.

³⁵ – Fastec totiž žádá předkládající soud, aby buď zamítl žádost společnosti Nycander o předložení evidence zaměstnanců, nebo podpůrně, aby byla evidence zaměstnanců předložena až po anonymizaci. Komise na základě zásady minimalizace údajů a s odkazem na čl. 25 odst. 1 GDPR, navrhla, že řešením může rovněž být předložení pseudonymizované verze evidence zaměstnanců.

³⁶ – Například anonymizace evidence zbavuje správce údajů povinnosti informovat subjekty údajů o zpracování, která by se za běžných okolností vyžadovala podle článku 14 GDPR.

³⁷ – Jak vysvětlil předkládající soud, již podle RB jsou soudy povinny vyvážit relevanci důkazů a zájem protistrany na neposkytnutí těchto informací.

81. V některých případech může jít například o citlivé údaje se zvláštním režimem ochrany podle článku 9 GDPR nebo o údaje o trestních sankcích, které se vztahují k režimu podle článku 10 tohoto nařízení. V takových případech budou mít při vyvažování nutně větší váhu zájmy subjektů údajů³⁸. Stejně tak se zájem na zpřístupnění může v jednotlivých případech lišit. Zatímco někdy bude zřejmé, že význam požadovaných důkazů je okrajový, v jiných případech budou mít požadované důkazy zásadní význam pro určení výsledku případu. V tomto ohledu je relevantní tvrzení Komise, podle kterého by měl mít vnitrostátní soud při takovém posouzení široký prostor pro uvážení. Přesto by nikdy neměl být zbaven povinnosti zohlednit zájmy subjektů údajů.

82. Česká vláda vyjádřila další obavu: uložení povinnosti vnitrostátním soudům zohlednit zájmy subjektů údajů vždy, když uvedené soudy nařizují zpřístupnění listinných důkazů, by ztížilo řádný průběh soudního řízení. GDPR totiž zavádí dodatečnou povinnost³⁹ soudů provést přezkoumání proporcionality před tím, než nařídí zpřístupnění listinných důkazů obsahujících osobní údaje. Nicméně ani vyvažování zájmů není pro soudy neobvyklým intelektuálním úkolem, ani se břemeno kladené na vnitrostátní soudy neliší od břemene, které GDPR ukládá každému správci údajů.

83. Mají-li občané Unie požívat vysoké úrovně ochrany svých osobních údajů v souladu s rozhodnutím unijního normotvůrce vyjádřeném v GDPR, nelze zohlednění zájmů subjektů údajů považovat za nadměrnou zátěž kladenou na soudy členských států.

84. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr odpověděl na druhou předběžnou otázku následovně: při rozhodování o příkazu ke zpřístupnění údajů v občanskoprávním řízení, který zahrnuje zpracování osobních údajů, musí vnitrostátní soud provést analýzu proporcionality, která zohlední zájmy subjektů údajů, jejichž osobní údaje mají být zpracovány, a vyváží je se zájmem účastníků řízení na získání důkazů. Toto posouzení proporcionality se řídí zásadami stanovenými v článku 5 nařízení GDPR, včetně zásady minimalizace údajů.

V. Závěry

85. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na dvě předběžné otázky položené Högsta domstolen (Nejvyšší soud, Švédsko) takto:

„1) Článek 6 odst. 3 a 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) stanoví požadavky týkající povinností zpřístupnit údaje ve vztahu k vnitrostátní procesní právní úpravě, pokud zpřístupnění znamená zpracování osobních údajů. Vnitrostátní procesní právní úprava nesmí v takovém případě bránit tomu, aby byly zohledněny zájmy subjektů údajů. Tyto zájmy budou chráněny, pokud vnitrostátní soudy budou při rozhodování o zpřístupnění listinných důkazů v konkrétním případě dodržovat pravidla nařízení 2016/679.

³⁸ – V souvislosti se směrnicí 2002/58 Soudní dvůr opakovaně uváděl, že čím větší je míra zásahu do práva na ochranu údajů, tím důležitější je cíl sledovaného obecného zájmu. Rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Tele2 Sverige a Watson a další (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 115); ze dne 2. října 2018, Ministerio Fiscal (C-207/16, EU:C:2018:788, bod 55); ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 131), a ze dne 2. března 2021, Prokuratuur (Podmínky přístupu k údajům týkajícím se elektronické komunikace) (C-746/18, EU:C:2021:152, bod 32).

³⁹ – V těch právních rádech, jejichž procesní pravidla takový přezkoumání dříve nevyžadovala.

- 2) Při rozhodování o příkazu ke zpřístupnění údajů v občanskoprávním řízení, které zahrnuje zpracování osobních údajů, musí vnitrostátní soud provést analýzu proporcionality, která zohlední zájmy subjektů údajů, jejichž osobní údaje mají být zpracovány, a vyváží je se zájmem účastníků řízení na získání důkazů. Toto posouzení proporcionality se řídí zásadami stanovenými v článku 5 nařízení 2016/679, včetně zásady minimalizace údajů.“